

KLÁRA KUBÍČKOVÁ

KDE ZNÍ
ZPĚV
KRKAVCŮ

FRAGMENT

Kde zní zpěv krkavců

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Klára Kubíčková

Kde zní zpěv krkavců – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KDE ZNÍ
ZPĚV
KRKAVCŮ

KLÁRA KUBÍČKOVÁ

KDE ZNÍ
ZPĚV
KRKAVCŮ

FRAGMENT

Copyright © Albatros Media, a.s., 2019

Text © Klára Kubíčková, 2019

Cover photos © Pikoso.kz; ic36006; Luuk de Kok; Rocksweeper; Photobank gallery;
Vera Petruk; Lina Mo; IgorZh; Piotr Krzeslak / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-4338-8

ISBN e-knihy 978-80-253-4441-5 (. zveřejnění, 2019)

Všem, kdo věří v kouzla...

1. kapitola

Jak se má chovat mladá dáma

Vysoké cihlové domy stojící v řadě jako krabičky od čaje vyrovnané na kuchyňské policičky vyznačovaly pás městské ulice, po které jen zřídka projela drožka tažená párem unavených koní. Většina místních obyvatel se schovala za zatažené, těžké závěsy svých moderně zařízených salónek, popíjela ledovou limonádu a klábosila o nezáživných tématech jako třeba o nesnesitelnosti již několik dní trvajících vedra, jež bylo stejně vleklé jako ty samotné rozhovory.

„Chyťte tu čarodějnici!“ ozvalo se do lenivé atmosféry parného letního dne.

Elfryd se ohlédl se škodolibě zvednutým koutkem úst. Její pronásledovatelé vyběhli zpoza rohového domu na konci ulice, kde se udýchaně zastavili, aby zjistili, kam se schovala. Tohle ale byla její ulice, znala tu každý výklenek, každou skrýš. Tady už ji nedopadnou...

Nejmenší hoch z party zamával jejím směrem. „Támhle je! Rychle za ní!“

Elfryd přiskočila k dřevěné mřížce připevněné ke zdi nejbližšího domu jako opora pro popínavé rostliny, vykasala si sukni a špičkou černé lakovky našla mezi květinami pevný bod. Věděla, že ji

konstrukce unese. Již tolikrát po ní šplhala doprovázená vyděšenými vzlyky staré sousedky, která se více než o její život bála o dobro svých úzkostlivě opečovávaných rostlinek.

Vyšplhala po mříži, přehoupla se přes římsu a přeběhla po střeše na druhou stranu. Zjistila, že se rozhodli lézt za ní. Slyšela jejich udýchané hlasy spolu s praskáním suchých větviček.

Za okapovou římsou náhle vykoukla rozčepýřená hlava Toma Figligrána, přezdívaného Dlouhán. V obličeji byl rudý jako rajče, až se Elfryd bála, že se neudrží a spadne dolů. S vypětím všech sil přehodil nohu přes okap a opatrně se postavil, aniž by se odvážil narovnat do své úctyhodné výšky. Přikrčený těsně nad hliněnými taškami pomohl nahoru svým dvěma kumpánům a pak se otočil jejím směrem.

„Elfryd Popelavá!“ zařval. „Dej to sem! Tady už nikam neutечеš!“

Elfryd v dlani pevně sevřela svou kořist – fotografii, kterou Dlouhánovi vytáhla z kapsy. „Zapomínáš, že jsem čarodějnice,“ vyprskla. Pak pohlédla za sebe, kde mezi střechami dvou sousedících domů zela díra vyrýsovaná úzkou boční uličkou.

„Pozor, ať nespadneš!“ varoval ji Tomův malý bráška Robert. „Zabila by ses.“

Elfryd se usmála. „Nemám tu sice koště, na kterém bych odlétla, ale ten tučet spodniček, co na mě dnes ráno Theresa navlíkla, by mě dozajista při dopadu zachránil.“

Třetí z party, Tomův spolužák Dan, se zasmál. „Tvá macecha se s výběrem šatů opravdu překonává.“

„Dost řečí,“ máchl Dlouhán našťavaně rukou. „Už mě ty hry s váma nebaví. Vrať mi tu fotku, ať můžeme jít domů.“

Elfryd zavřela oči a zhluboka se nadechla. Cítila, že se zvedá vítr, hladí ji po zarudlých tvářích a pohrává si s tmavými kudrnami jejích vlasů, které se jí při honičce uvolnily z drdolu. V mysli ho k sobě vábila a vítala ho, ačkoliv nepřinášel chlad od vody, ale horký vzduch z polí za městem.

„Vrať mi to, prosím,“ přerušil její zamyšlení Dlouhánův unavený hlas.

„Teď prosíš, ale když jsem prosila já, abys mě tenkrát nevyválel v tom bahně, že mě macecha zabije, hrál sis na hluchého.“

„Vezmu si to sám,“ došla Dlouhánovi trpělivost. Opatrně se rozešel po střeše.

„Tak pojď, pokud si troufáš!“ Rychle se otočila a odrazila se od hliněných tašek právě ve chvíli, kdy poryv větru nečekaně udeřil takovou silou, že Dlouhána málem srazil ze střechy, zatímco Elfryd rozehrál lehkou látku spodniček, když v jeho prudkém závanu přeskočila ulici a ladně dopadla na střechu vedlejšího domu.

„Čarodějnice opravdu umí létat,“ šklebil se Dan. „I bez koštěte.“

„Ale vy se za mnou neopovažujte. Vaše nadutost by vás stáhla k zemi.“

„Koukej mi vrátit tu fotografii!“ trval na svém Dlouhán.

Elfryd si poprvé od doby, co kamarádovi fotku z kapsy vytáhla, přizvedla pomačkaný papír k očím. Byla na něm krásná usmívající se dívka ze sousedství.

„Snad ses nezamiloval?“ pohlédla zpátky na Toma. Ten byl ještě rudější, než když splavený vylézal nahoru.

„Vrať mi to, nebo tě zase vyválím v bahně!“

„To uděláš stejně, ty zamilovaný blázne,“ pokrčila ledabyle rameny.

„Já jsem možná zamilovaný, ale o tebe nikdo stát nebude! Nikdo si nevezme čarodějnici!“

„Jako bych snad někdy chtěla nějakého podobného tupce, jako jsi ty!“

Náhle ji něco napadlo. Pohledem přejela blýskající se střechy vysokých domů. Se zlomyslným výrazem na tváři přehnula fotografií napůl.

„Co to děláš?“ vyzvídal Rob.

Během chvíle složila z papíru vlaštovku. Mrkla na partu hochů nervózně přešlapujících na vedlejší střeše, zatímco ještě jednou přivolala vítr. Přiložila si vlaštovku k ústům a jemným fouknutím ji vyslala do vzduchu.

„Zkus ji chytit,“ vyzvala Toma a v mysli nasměrovala papírovou skládanku až k vodě.

Kluci se po sobě ohlédli. „Jen počkej!“ zavolal na ni Tom, než se s partou rozeběhl po střeše zpět k mříži, po níž vylezli.

Elfryd se usmála. Nečekala, že by se hoši z Dlouhánovy party vrátili, tak se pohodlně uvelebila za komínem, tvář vystavila slunci a užívala si sladké nicnedělání. Jen občas naklonila hlavu, když se snažila nahlédnout do některého z oken sousedů, aby zjistila, jak místní smetánka tráví toto líné odpoledne. Sluneční paprsky odrážející se od skleněných tabulek ji však prudce bodaly do očí, takže se mohla jen domýšlet, čím se lidé baví, zatímco jsou zavření před letním horkem doma a nechodí venku po promenádách nebo po butikách nabízejících poslední výstřelky módy.

Při tom pomýšlení si uhladila šaty, do kterých ji macecha to ráno i přes její vytrvalé protesty oblékla. Světle modrá látka byla na mnoha místech ušpiněná a podle uvolněných pramenů tmavých vlasů, jež jí padaly do očí, ani složitý, služebnou vytvořený drdol nevydržel divokou honičku na babu ve skladištní hale u řeky. Usmála se, když si vzpomněla, jak ji kluci při hře plácali se slovem „ježibaba“. Dávno se smířila s tím, že je dcerou čarodějnice. Její matka i přes nelibost otce věštila lidem budoucnost, vyráběla amulety a vařila uzdravující lektvary. Nakonec zemřela v sanatoriu pro duševně choré. Obyvatelé města předpovídali Elfryd stejný osud. Mladé dámy se přece nehoní s partou místních rošťáků, nelezou po střechách, ani si nevymýšlejí příběhy o kouzlech a magii.

Drdol rozpustila, prsty si pročesala vlasy a položila se na rozpálené hliněné tašky. Přimhouřenýma očima sledovala mraky plující

oblohou. Uvažovala o tom, co vše se za nimi skrývá. Moc dobře věděla, že za závojem všednosti běžných dnů se schovává svět plný kouzel, stejně jako když se sfoukne prach ze staré knihy a odkryje se krása malované obálky. Jako její máma věřila na všudypřítomnost magie.

Zhluboka si povzdechla. Ani magie ji nedokázala ochránit před obavami, s nimiž přemýšlela o nové škole, kam měla po prázdninách nastoupit, protože ji z její školy vyhodili. Budou ji považovat za blázna jako její matku?

Zpod límečku šatů vytáhla matčin amulet – žlutý topaz zasazený ve zlatém medailonu. Podporoval představitivost, posiloval koncentraci a uklidňoval mysl, proto ho nepřetržitě nosila na krku. Aby však zůstávaly jeho kouzelné účinky silné, bylo potřeba ho čas od času vystavit přímému slunečnímu svitu.

Sevřela amulet v dlani a v duchu si již poněkolkáté zopakovala slova svého Kodexu, jako by doufala, že ji to zbaví přetrvávající úzkosti. Kodex používala jako vodítko, kterého se držela, aby ji ostatní brali takovou, jakou je, a aby ona sama byla takovou, jakou chtěla být. Jeho slova měla uložena hluboko v mysli. Tak hluboko, aby se jimi vždy bezpodmínečně řídila, aniž by o nich musela složitě přemýšlet, zároveň však ne tak hluboko, aby je někdy zapomněla.

Na každou krivdu najdi nápravu.

K výzvam se stav čelem.

Bojuj za to, co je tvoje.

Pravda a moc často nejdou ruku v ruce.

Nejmocnější zbraní je čest.

Jen blázen rozpozná skutečného blázna.

Jen člověk při smyslech dokáže pochybovat o svém zdravém rozumu.

Kdo ti radí, co máš dělat, často sám neví,
na jaké světové straně vychází slunce.

Rukou si zakryla oči před sluncem a nechala svět, ať k ní promlouvá. Slyšela klapat podkovy a mňoukat hladovou kočku. Zaslechla mladého prodejce novin, nepřestávajícího se i přes nezámek horkem splavených obyvatel snažit udat nejnovější vydání Denního zpravodaje. Vnímala zvuky vycházející z komína za její hlavou, jenž vedl až do spodního patra, kde byl přijímací salon její rodiny. Slyšela...

„Elfryyyyyy!“ Macechy vřískavý hlas jí pronikl do vědomí jako ostře nabroušený nůž. Připlazila se k římse, nahlédla přes okraj a spatřila Theresu vykloněnou z okna v horním patře. Oběma rukama se opírala o parapet, zatímco otáčela hlavou ze strany na stranu jako periskopem ve snaze zahlédnout ji dole na ulici.

„Okamžitě slez dolů!“ zapištěla, až se střešní tašky zatřáslly, když Elfryd konečně zpozorovala. „Kolikrát ti mám říkat, abys tam nelezla! Tohle slušné dívky nedělají!“ Přimhouřila oči a mezi dokonale tvarovaným obočím se jí vytvořila hluboká vráska.

Elfryd zastrčila hlavu zpět. Slušné dívky taky neignorují své macechy, což dělala víc než často a rozhodla se to udělat i nyní. Kdyby se Theresa alespoň bála, že se jí může tak vysoko něco stát, ona se ale strachovala jen o to, co jejímu chování řeknou sousedé.

Navíc já přece nejsem slušná dívka, ušklíbla se pro sebe Elfryd. Jsem dcera čarodějnice.

Otec o matce nikdy nemluvil, ani když se ho jako zvědavé dítě vyptávala. Zato macecha se o ní zmiňovala víc, než by se Elfryd líbilo. *Byla blázen, pronášela s odporem. Je dobře, že umřela, tvého otce by zničila, minimálně jeho pověst určitě. A ty jsi po ní. Stejná zkažená krev!*

Elfryd ale byla čarodějkou ráda. Lepší než být nudnou slečinkou zajímající se jen o šaty a účesy.

„Elfryyyyyy! Okamžitě sem naklusej!“ vytrhl ji ječivý hlas opět ze zamyšlení.

„Nejsem kůň, abych klusala!“ zakřičela v odpověď. „Jestli chceš, abych slezla dolů, tak si pro mě přijď.“

Uslyšela zlostné odfrknutí následované uklidňujícím nádechem. „Otec by s tebou rád mluvil. Nechceš ho přece rozzlobit.“

Elfryd si povzddechla. Jistěže nechtěla otce rozzlobit. Vždycky se jí to ale nějakým záhadným způsobem povedlo.

„Posad se, prosím,“ pronesl otec poté, co v ušpiněných šatech vtrhla do salonku s mohutným mramorovým krbem.

„Jak to zase vypadáš?“ nakrčila Theresa drobný nosík, když Elfryd nevybíravě dopadla do nejbližšího křesla čalouněného drahou, zlatem prošivanou látkou. „Co ty vlasy? A šaty? Ach, Bernarde, tady vidíš, že co navrhuju, pro ni bude nejlepší!“

Theresa byla mladá a hezká a Elfryd by jí tu krásu skoro záviděla, kdyby nebyla tak ošklivá uvnitř. Skrz přísné oči a tenké linky sepjatých rtů z ní sálala charakterová odpudivost, kterou nedokázala zakrýt ani honosná tyrkysová róba. Vlasy měla blondáté, na zářivosti obličej je ale nepřidávaly, naopak zvýrazňovaly upjatost jejích rysů. Elfryd vždy připadalo, že vedle jejího prošeďivělého otce zdobeného jen přívětivou tváří působí jako přeplácáný šperk z kočičího zlata.

„Asi máš pravdu, miláčku,“ zaslechla otcův hloubavý hlas.

„V čem má Theresa pravdu?“

„Už několikrát jsem ti říkal, že Therese můžeš říkat *mami*,“ vtiskl pan Popelavý své ženě rychlý polibek, jako by tím gestem chtěl svým slovům dodat váhu.

Polibek z pravé lásky v pohádkách vždy odhaloval skutečnou podobu – ošklivý ropušák se změnil v krásného prince, takže Elfryd skoro čekala, že se Theresa promění v bradavičnatou ropuchu. Ta se však jen kysele usklíbla. Otcův návrh se maceše pravděpodobně zamlouval ještě méně, než jí. Pro ni Theresa mámou nikdy nebude. Neměla v sobě nic kouzelného.

„Můžu, ale nechci.“

„Nebudeme to prodlužovat, Bernarde,“ založila si Theresa ruce na prsou. „Posíláme tě do internátní školy pro dívky.“

„Do internátní školy?“ Elfyrd prudce vstala z křesla. „Chci na místní školu! Chci chodit do třídy i s klukama! Byli jsme tak domluvení, tati! Už jsem přece přijatá!“

„Plány se změnily,“ oznámil otec rozhodně. „Tohle je speciální škola, kde z tebe udělají dámu.“

„Spíš Theresa je změnila, že ano?“ vrhla Elfyrd po maceše nenávistný pohled. „A ty jsi jejímu přání ustoupil jako vždy!“

„Je rozhodnuto. Lítáš po střeších, honíš se s klukama, nikoho neposloucháš a vydáváš se za čarodějnici. Lidem, co se ti zprotiví, vyhrožuješ, že je urkneš nebo jim přivedíš neštěstí, a všem okolo tvrdíš, že jsou zaslepení, protože nevidí ta tvá kouzla. Kouzla neexistují a ty potřebuješ lidi, kteří ti to vysvětlí, když jsem v tom já selhal,“ zakončil pan Popelavý svůj proslov lítostivým povzdechem. „Na téhle škole z tebe vychovají slečnu hodnou tvého jména.“

„Mého jména?“ vyhrkla pohrdavě. „Jsem přece Popelavá! V celém kraji je to jméno spojeno s čarodějnictvím. *Čarodějnice Popelavá*, tak říkali mámě, tak teď říkají i mně. Jestli ze mě chceš mít dívku hodnou toho jména, neuděláš to tím, že mě pošleš na školu, kde mě budou učit vyšívat a držet správně hrnek s čajem!“

„Ale jsi i moje dcera! A o čarodějnicích už nechci nikdy slyšet! Tvá matka nebyla žádná čarodějnice. Nepřeju si, aby se o ní tak mluvilo!“

„Mluví tak o ní všichni!“

„To by stačilo! V září nastupuješ do školy na Krkavčím vrchu!“

„Na Krkavčím vrchu?“ zarazila se Elfyrd. „To je někde na druhém konci světa, ne?“

„A pořád ne dost daleko,“ utrousila Theresa koutkem úst.

„Rád bych tě poslal do bližší školy, ale Alentonskou Akademii

před lety zavřeli. Prý se tam stalo nějaké neštěstí. Taková věhlasná instituce,“ zakroutil pan Popelavý nechápavě hlavou.

Elfryd zlostně dupla botou o podlahu. „Uteču. Uteču pryč a už mě nikdy neuvidíš!“

Otec se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. „Jak chceš. Ode dneška až do svého odjezdu máš domácí vězení. Tvá převýchova začne teď a tady.“

„Vidíš, Bernarde. Byla dlouho bez matky, což se na ní samozřejmě podepsalo,“ pronesla Theresa s falešnou starostlivostí. „Na Kravčím vrchu ji naučí, jak se má chovat mladá dáma.“

2. kapitola

Nová škola, nové začátky

Kočár se zhoupl na hrbolaté cestě, div se nepřevrátil. Otec vystrčil hlavu a zakřičel na kočího, aby zpomalil. Temné lesy lemující úzkou stezku nepropouštěly žádné světlo a Elfryd se přistihla, že usíná.

Vždy se bála, že nečekaně přijde událost, která změní celý její život. *Bud' pořád na vše připravená a nikdy tě nic nepřekvapí.* Tuhle zásadu měla dlouhou dobu ve svém Kodexu, nakonec ale zjistila, že je lepší schytat jednu ránu než se věčně trápit tím, že nějakou čeká každou chvíli. A ta rána nakonec přišla. Ani kouzla ji neochrání před nemilými překvapeními a před smutkem, která přinášejí.

Vzpomínala, jak se dozvěděla, že je čarodějka. Otec se na jedné z procházek městem začal vybavovat se starým známým a ji mezi tím zaujala temná boční ulička. Na chodníku tam seděla stará cikánka. Hlavu měla ovázanou pestrobarevným šátkem a kolem krku se jí třpytilo tolik korálů, že by na jejich šňůře mohla pouštět draka. Natáhla k ní ruku a Elfryd jí beze strachu podala svou. Zachmuřená tvář cikánky se náhle rozzářila vnitřní vědomostí. Zvedla pohled a místo do budoucnosti se zahleděla Elfryd skrz oči do duše.

„Zdědila jsi dar,“ pronesla tiše.

„Jaký dar?“ nechápala Elfyrd.

„Jsi čarodějka. Otevřela jsi oči i duši světu, rozlomila jsi pečeť tajemství. Kouzla jsou všude kolem nás, stačí si to jen uvědomit.“

Elfyrd se zmateně otočila za hlasem svého otce, který k ní doléhal z hlavní ulice. Než se ale rozešla jeho směrem, sevřela cikánka pevně její dlaň.

„Nikdy se nenech donutit zavřít oči,“ dodala naléhavě.

Když šli zpátky domů, vyzvíдалa Elfyrd po otci, jestli je skutečně čarodějka. Ten se zastavil a obrátil si ji k sobě čelem. „Dobře mě poslouchej, Elfyrd. Lidé ti možná budou tvrdit, že jsi čarodějnice a že to máš po své matce. Ty ani maminka ale žádné čarodějnice nejste. Maminka je nemocná,“ odpověděl tónem, jenž prozrazoval, že se o tomto tématu nechce příliš bavit. „Nedávno mě ale kontaktovala maminkina kamarádka a poslala mi adresu místa, kde jí pomůžou. Všechno se zase spraví.“

Elfyrd přikývla, v duchu ovšem znala pravdu. Její máma nebyla nemocná. Byla výjimečná. Jenže z toho místa, kde jí měli pomoci, se už nevrátila, a Elfyrd tak jen doufala, že ten talent po ní skutečně zdědila.

Další zhoupnutí kočáru ji vytrhlo ze zamyšlení. Pozornost zaměřila ke knize s názvem *Amulety a talismany: Víc než jen šutry a kamení*, která jí ležela v klíně. Spolu s dalšími svazky, zabírajícími skoro celý kufr, ji vzala z matčiny knihovny. Otec je chtěl po pohřbu všechny spálit. Elfyrd ho ale obměkčovala pláčem tak dlouho, až se nad knihami i svou dcerou slitoval. Dodnes netušila, zda tak udělal kvůli jejím slzám, kterých ten den vybrečela víc než dost, nebo kvůli matčině památce.

Znuděně knihou zalistovala. Do očí ji uderila ručně dopsaná věta v rohu jedné stránky. Mezi nákresy vzácných kamenů s popisy jejich kouzelné moci stálo: *Ukrást jí ho!*

Než se nad tím stačila zamyslet, kočí přitáhl opratě, aby rozsvítil lucerny. Elfryd vyhlédla skrz zamlžené okénko do krajiny. Nacházeli se na hraně útesu, do něhož se zakusovala široká zátoka. Cesta se stáčela mezi střepy skal, o které se v bouřlivém dunění lámaly zpěněné vlny, až ke zlověstně hučícímu moři, kde navazovala na násep vedoucí k malému ostrovu. Celou rozlohu ostrova zabíral zubatý vrch, na němž se vypínal hrad s vysokou štíhlou věží a masivními hradbami, pravidelně osvětlovaný září vzdáleného majáku.

Elfryd vystoupila z kočáru. S pláštěm těsně obepnutým kolem těla přešla pohledem od loďky pohupující se na černé a nekonečné hladině nočního moře u loděnice pod hradem až ke štíhlé siluete majáku. Tělem se jí náhle rozlil mrazivý chlad. Pocítila takovou beznaděj, až to fyzicky zabořilo. Připadala si, jako by ji spolkla hou-pavá temnota lodního podpalubí, která byla stejně uvěznující jako nemožnost bránit se otcovu rozhodnutí. Zkroušeně se zadívala na hrad čnící nad mořem a slíbila si, že se nenechá zlomit.

„Nikdy to nesmíš vzdát. Nikdy,“ řekla si pro sebe.

Ne vzdám, zaduly vlny v odpověď. Elfryd to slovo jasně slyšela, jako by ho vyřkla její vlastní ústa, a spolu s ním přišel zvláštní pocit úlevy.

Kočár se opět rozjel. Koně neklidně frkali, když je kočí vedl z útesu na kluzkou kamennou hráz širokou akorát pro kola. Po obou stranách hráze moře šeptalo příslib, ve který se Elfryd snažila uvěřit.

Vystoupali úzkou krkolomnou uličkou kroutící se mezi skalisky vzhůru. Před nimi se se skuhráním týraného zvířete rozevřela olezlá železná brána zasazená do tmavé zdi, která před hradem vyrýsovala pravidelný čtverec uzavřeného nádvoří. Tam otec vystoupil a pak pomohl Therese upnuté v broskvových šatech.

Hradu dominovala věž, jejíž poslední patro lemoval ochoz podepřený kamennými krakorci. Kolem kroužilo na pozadí inkoustové oblohy hejno krkavců. Věž shlížela na hlavní budovu s lomenou

střechou a s průčelím zdobeným obrovskou rozetou třpytící se ve světle majáku jako nablýskaná brož. Celou jednu stranu nádvoří zabírala ubytovna se třemi pravidelnými řadami úzkých oken a naproti ní se rozkládaly stáje a hospodářská stavení. Děravé šindele sedlových střech chránily budovy před slabým mrholením jako potrhané peří havraních křídel. Hrad se dusil v oparu mlhy jako v oblaku hustého nezdravého kouře a vzduch páchl rozbředlým bahnem a solí. Brána se za nimi zavřela a zeď svírající nádvoří se Elfryd najednou zdála být o mnoho vyšší.

Zavrzaly dveře. Elfryd se otočila za tím zvukem a spatřila ženu v černých šatech s vysokým stojatým límcem. Vlasy měla ještě zářivější než Theresa a na tváři se jí leskl vtíravý úsměv. V jedné ruce držela lucernu, druhou už z dálky natahovala k pozdravu. „Vítám vás na Krkavčím vrchu,“ pronesla. „Mé jméno je Sylvie Smetanová a zastupuji tu ředitele. Následujte mě, prosím.“

Rozešli se ke dveřím, z nichž do venkovní tmy zářilo měkké světlo. Do tichého ševlení větru znělo skřípání závěsu kývajícím se lucerny doprovázené krákáním krkavců.

„Ředitel na vás už čeká. Doufám, že cesta byla příjemná.“

„Ano, žádné komplikace,“ potvrdil pan Popelavý, zatímco si skrz okna lemující schodiště do patra zvědavě prohlížel hlavy kamených chrličů.

„Máte štěstí, že je hráz sjízdná. Voda v zátocě stále klesá a stoupá v závislosti na lunárním kalendáři. Při přílivu nebo vlivem větru se voda zvedá rychlostí cválajícího koně. Když je výška přílivu největší, bývá Krkavčí vrch zcela obklopen mořem. To se však stává jednou za měsíc či dva.“

Elfrydin otec zvedl nevěřičně obočí. „To je pak hrad úplně odříznutý od okolí?“

„Zcela,“ přikývla slečna Smetanová. „Škola je však před možností nenadálého zvýšení hladiny a zaplavení cesty vždy včas varována,“

dodala. „Pokud budete chtít, můžeme vám tu zařídít nocleh. Hráz je v noci nebezpečná.“

„To nebude zapotřebí, přespíme v nejbližším hostinci na pevnině.“

„To jsou dvě hodiny jízdy, ale jak myslíte,“ pokrčila rameny. Pak zaklepala na nejbližší dveře. Aniž by počkala na vyzvání, zavedla je dovnitř.

V blikajícím světle majáku, proudícím do rozlehlé místnosti skrz rozetu s barevnou vitráží, se rýsovala postava shrbeného, zamýšlelého muže. Vypadal jako socha nějakého antického učence zapomenutá ve skladu muzea umění. Kolem něj se vznášel prach a Elfryd si uvědomila, že právě kvůli prachu lpícím na každém kusu nábytku působí kancelář neobvykle zašlým dojmem.

Theresa hlasitě pšikla a k nosu si přitiskla kapesník.

Ředitel zvedl zrak, jako by si až teď uvědomil, že není v pracovním sám, pak neochotně vstal z křesla, aby si obřadně potřásl rukou s otcem.

„Tohle je, předpokládám, vaše dcera.“

Elfryd se muži odbojně zahleděla do očí. Z toho, co spatřila, jí přešel po zádech mráz. Propadla se do hlubin jeho pohledu a uviděla mramorový náhrobek porostlý mrtvými růžemi. Připadala si jako uvězněná v nehostinném obraze. Ocitla se ve zpustlé zahradě jeho duše zmítané bouří výčitek, zmaru a nenávisti. Ten výjev se mu otiskl do zornice, jako se kompozice při focení vybarví na fotografickém papíře, a stejně jako fotka zobrazuje skutečnost, tak se temnota jeho duše odrážela v jeho téměř nelidském výrazu. Nevydržela ten pohled dlouho opětovat, proto byla ráda, když Theresa promluvila, čímž jí donutila obrátit pozornost směrem k ní.

„Upřímně, pane Denglere, už si s ní nevíme rady. Potřebujeme pomoc.“

„Ty skutečně potřebuješ pomoc. Měli bychom ti také najít nějaké vhodné sanatorium,“ vyprskla Elfryd, aniž by si svá slova příliš

uvědomovala. Stále byla vyvedená z míry tím, co právě viděla. Četla knihy o démonech usazujících se v lidských duších, parazitujících na negativních emocích nebo smutných vzpomínkách jako houba na kmeni chřadnoucího stromu, nikdy se ale s ničím podobným nesetkala. Je možné, aby byl ředitel posedlý takovým démonem?

„Však tady už ti tvou drzost vyženou z hlavy,“ pokračovala Theresa.

„Ano,“ přitakal ředitel. „V ústavu dokážeme převychovat každého. Proto k nám posílají i velmi problémové dívky.“

„Co je tohle vlastně za školu?“ otočila se Elfryd nechápavě na svého otce.

„Slečno Popelavá, rodiče vám evidentně neřekli všechno. Tohle není jen internátní škola, je to výchovný ústav. Soukromý výchovný ústav pro nepřízpůsobivé dívky.“

Elfryd cítila, jak rudne zlostí. „Takže je to odkladiště pro děti, kterých se rodiče rozhodli zbavit!“ zakřičela. Keramická váza na dřevěné polici za otcovými zády náhle praskla.

„Co to...?“ vyhrkl ředitel zmateně.

„Elfryd!“ okřikla ji Theresa. „Ovládej se, prosím.“

Slečně Smetanové se na tváři objevil zamračený údiv. „Nic se ne děje. Děti se občas vztekají, stejně jako vázy praskají,“ konstatovala s nuceným úsměvem.

Theresa se uklidnila a svou pozornost upřela zpět na ředitele. „Ta dívka je jiná. Kdyby taková být přestala, vše by se vyřešilo.“

„Já nemůžu přestat být jiná, stejně jako ty nemůžeš přestat být hloupá a přízemní!“

„Tak dost!“ zakročil otec. „Kolikrát jsme tě napomínali, prosili tě, ať se chováš tak, jak se sluší, jenže ty jsi nás neposlouchala? Tohle je výsledek.“

„A rozmysleli jste si to dobře?“ ozvala se slečna Smetanová nečekaně. „Je možné, že vaše problémy lze řešit i jinak.“

Elfryd k zástupkyni s nadějí vzhlédl. Ačkoliv jí slečna Smetanová v mnohém připomínala Theresu, Theresa se jí nikdy nezastala. Nicméně otcovo rozhodnutí nedokázal nikdo zvrátit.

„Ano, rozmysleli,“ potvrdil stroze pan Popelavý. „Tento ústav je naše poslední naděje.“

Ředitel chápavě přikývl, načež z psacího stolu vytáhl potřebné dokumenty. Otec papíry podepsal a považoval tím celou záležitost za vyřízenou. Na nádvoří se na svou dceru ještě naposledy otočil.

„Nenechávej mě tady, tati,“ zašeptala prosebně. *S tím ředitelem není něco v pořádku*, proběhlo jí při tom hlavou.

„Dělám to pro tvoji budoucnost.“ Z kočáru na něj drobnou bílou ručkou kynula Theresa na znamení, že už má nasednout, aby mohla vyrazit.

„Děláš to, abys jí vyhověl,“ pohodila Elfryd hlavou směrem ke kočáru.

„Jen mi otevřela oči.“

„Nevíš, co to znamená mít otevřené oči. Tak se na svět dívala máma, ne ty.“

„Chceš mi ublížit za to, že jsem tě sem odvezl?“

„Zradil jsi mě. Opustil jsi mě jako nechtěné štěně přivázané v lese u stromu. Až si to uvědomíš, vrátíš se. Ale já už tu být nemusím.“

„Dlouho se nevidíme. Chceš se snad takhle rozloučit?“

Zavrtěla hlavou. „Měj se dobře,“ zašeptala mu do ucha při posledním objetí. Pak nastoupil do kočáru, který se na nádvoří obloukem otočil, a když Elfryd míjel, vystrčila Theresa ruku a falešně jí zamávala na rozloučenou.

Elfryd stála u svého kufru a připadala si, jako by na ni měly stěny ústavu každou chvíli spadnout a zaživa ji pohřbít. Teď se bude muset spolehnout sama na sebe. Měla ale svůj dar. Ústav sice obklopují vysoké kamenné zdi, ty ale nedokážou zastavit kouzla a fantazii. Nic je nedokáže zastavit.

„Tak pojd,“ pobídla ji slečna Smetanová. „Kufr nech tady, nejdív tě zavedu k našemu výchovnému poradci.“ Zástupkyně zamířila zpátky do chřtánu hlavní budovy.

„Proč musím mluvit s výchovným poradcem?“

„Celkem tu letos máme čtyřicet osm dívek ve věku od jedenácti do třinácti let ve třech ročnících základního výchovného programu. Pokud u nich nenastane žádné zlepšení, nabízíme ještě dvouletý navazující program, ve kterém máme zapsáno šestnáct dívek. Dívky v základním programu jsou rozdělené do tří výchovných skupin. Náš poradce rozhodne, do jaké tě zařadit.“

„Na čem to záleží?“

„Do první skupiny patří dívky poškozující svým chováním sebe i společnost. Většinou jsou tu kvůli krádežím, agresivitě, šikanování svých spolužáků či vandalismu. Dívky z druhé skupiny nerespektují ustálené společenské normy, škodí tak především samy sobě. Nedokázaly se vyrovnat se světem a s úlohou mladé dámy v něm, proto potřebují pevnou výchovu k řádu. Poslední skupinu představují dívky nespolečenské, ale zvládnutelné. Často neposlouchají rodiče, lžou nebo se u nich projevují negativní nálady a nekázeň. Každá skupina má společné ubytování, výchovný program a vedoucího, který se skupinou bydlí a vede jednotlivá sezení. Do školy ale budeš chodit s dívkami z ostatních skupin ze stejného ročníku.“

„Co když nepatřím do žádné skupiny?“

„To bys tu pak nejspíš nebyla.“

„Vy jste výchovný vedoucí?“

Slečna Smetanová se zastavila u těžkých, kování zpevněných dveří. „Ano, já vedu první skupinu,“ odpověděla. „Poradce se jmenuje Liron Absolon. Buď upřímná, záleží na tom hodně.“

Místnost byla menší než ředitelova pracovna a kvůli značnému množství dokumentů povalujících se všude kolem připomínala spíš sklad. Mezi stohy papírů vedla ulička jako protažená hablem na

sníh, směřující k mohutnému psacímu stolu. Na něm se vršilo tolik spisů, že Elfryd musela natahovat krk, aby muže za nimi spatřila. Byl to prošeďivý čtyřicátník s výrazem kočky na lovu. V jeho pohledu se zračilo něco pichlavého, ostrého jako hrot pera, který pomalu přiložil na papír.

„Posaďte se. Tak vy tvrdíte, že jste čarodějka.“

„Jak to víte?“

„Váš otec to uvedl v přihlášce.“

„A co dál vám tam táta uvedl?“ Snažila se, aby židle pod ní nevrzala, zatímco se nakláněla tak, aby spatřila, co si ten nepříjemně povýšený člověk zapisuje.

„Že odmítáte autority a společenské normy.“

„Když si autority nezaslouží uznání a společenské normy neslouží zdravému rozumu, proč je respektovat?“

„Protože takové je pravidlo.“

„Pravidla vymýšlejí lidé a lidé jsou omylní. Kdo tedy rozhodne, že dávají smysl?“

„Hlas většiny. Pokud se většina společnosti na něčem shodne a rozhodne se to uplatňovat, platí to i pro ostatní.“

„Takže nezbývá než se přizpůsobit, jinak skončím tady nebo v nějakém jiném zařízení?“

„Ano,“ zazněla prostá odpověď. „Když vám všechno půjde takhle rychle, budete se moci zanedlouho stát platným členem moderní společnosti.“ Poradce vstal, aby k ní obrátil zrcadlo v černém dřevěném rámu, takže poznala, že je tak malý, že by Tomovi Filigránovi koukal do pupíku.

„Co vidíte?“

„Sebe.“

„Detailněji, prosím.“

„Jedenáctiletou, hnědovlasou, hnědookou holku, která se zlovůlí osudu dostala někam, kde by neměla být,“ zvedla odbojně bradu. Její

odraz ve špatně vyleštěném zrcadle ale nevypadal ani zdaleka tak vzdorovitě, jak by si přála.

Poradce přikývl. „Ano, je tam normální dospívající slečna. A zrcadla nikdy nelžou, vždy vám ukážou pravdu. Jak pak můžete tvrdit, že jste čarodějka?“

Elfryd se musela hodně ovládat, aby nezačala ječet. *To je šarlatán!*

„Souhlasím s vámi, zrcadla nikdy nelžou.“ Prohlížela si svůj odraz ze všech stran, jako by na sobě hledala známky čarodějnictví, stejně jako se v dřívějších dobách ďáblovy služebnice rozeznávaly podle znamének na kůži.

„Vy jste potkal hodně čarodějnic, že víte, jak vypadají? Mám si kolem hlavy omotat šátek a do ruky vzít křišťálovou kouli, abych mohla tvrdit, že jsem čarodějka? Kdybych na sobě měla otrhanou košili, vidělo by ve mně okolí žebračku, ačkoliv jsem dcerou bohatého obchodníka. Měla bych snad proto začít prosit o almužnu?“

„Právě proto, že jste dcerou boháče, budete vždy slušně oblekána, pokud váš otec nezbankrotuje a neupadnete do chudoby. To je pravidlo společnosti. Zevnějšek vás vždycky prozradí.“

Zakroutila hlavou. „Čarodějnice nejsou takové, jak je zobrazují dětské knížky. Často jsou to jen ženy, jež vnímají svět jinak než ostatní. A byly by hloupé, kdyby se nechaly prozradit svým vzezřením,“ trvala na svém.

„Co když žijete v bludu? Ve falešném přesvědčení o něčem, co není pravda?“

„Tak se dá také žít?“

„Jistě, ale jen velmi nešťastně.“

Elfryd se zamyšleně poškrábala na bradě. „Vsadila bych se o poslední kus čokolády na světě, že ti, o kterých tvrdíte, že žijí v bludu, jsou ve skutečnosti šťastnější, než si myslíte. Šťastnější než vy nebo všichni, co jsou takzvaně při smyslech.“

„Těžko se smířujete s realitou.“

„Nedokážu se smířit s pravidly společnosti. Jestli je to samé, posuďte sám.“

Príkývl a zapsal si několik vět do svých poznámek.

„Nechcete něco ukázat?“ zeptala se náhle. „Nepožádáte mě, ať vám předvedu své schopnosti? Tak se to přece dělá, ne?“

„Ukažte mi svou moc a místo sem vás pošlou do nějakého jiného zařízení,“ odpověděl klidně.

„Ale magie je skutečná! Každý v tomhle ohledu lpí na důkazech. Dosud však nikdo nedokázal, že kouzla neexistují!“

„Neexistenci nelze dokázat.“

Elfryd pochopila, že tady nevyhraje. Byla v kleci a on poznal okamžik, kdy si to uvědomila.

„Až se do toho zrcadla podíváte a uvidíte, co tam skutečně je – mladou dospívající slečnu, výjimečnou svým postavením ve společnosti daným původem a bohatstvím jejího otce, které se odrazí v jejím chování –, budete moci odejít.“

„Odcházím teď,“ vstala a zamířila ke dveřím.

„Pak skončíte jako vaše matka.“

Elfryd se s rukou na klíce otočila. „Vy jste o ní slyšel?“

„Jistěže.“

„Jak se tedy můžete odvolávat na mé postavení ve společnosti dané původem? Ano, mým otcem je bohatý obchodník, ale mou matkou byla známá čarodějnice.“

„Ti šťastnější mají v životě na výběr, slečno Popelavá. My se postaráme, abyste si vybrala původ ze strany otce. Stačí se jen rozhodnout,“ pronesl poradce, než zazvonil na malý zvonek na stole. Dovnitř vešla slečna Smetanová.

„Takže nemám na vybranou?“ zeptala se Elfryd a stále upírala zrak jeho směrem.

„Myslel jsem, že to už jsme si vyjasnili.“ Kývl na zástupkyni. „Odveď ji, Sylvie. Skupina dvě.“

3. kapitola

První večer

Elfyrd kráčela za slečnou Smetanovou směrem k ubytovně. Pod jejími černými lakovkami křupaly kamínky a těžký kufr, který táhla za sebou, zanechával na štěrku nádvoří dlouhou hlubokou rýhu jako stopu po nějakém násilném zločinu. Měla pocit, že je to vak plný kamení – to byla ta nespravedlnost, křivda a děs, těžší než cokoli jiného, co by si mohla vzít s sebou.

Smetanová vystoupala po schodišti do druhého patra, kde si rozsvícením luceren na ztemnělé chodbě zkrátila čekání na Elfyrd, kterou zavazadlo značně zpomalovalo.

Když konečně stanuly v prázdném zšeřelém pokoji, byla Elfyrd udýchaná a zpotená. Lomenými okny s věžeňskými mřížemi dovnitř pronikalo tlumené měsíční světlo odrážející se od kovových rámu osmi postelí. Ty stály naskládané tak těsně vedle sebe jako klávesnice starého pianu, že se mezi nimi dalo jen těžko projít. Zdi zdobil prostý reliéf kamenů a jedna vyhaslá lucerna vedle řady oprýskaných šatních skříní. V nepoužívaném krbu ležela mrtvá krysa s vyceněnými žlutými zuby.

„Vždycky nějak najdou cestu dovnitř. Hrad je jich plný,“

pronesla slečna Smetanová v odpověď na Elfrydin zhnusený výraz. Kysu se ale odklidit nenamáhala. Elfryd napadlo, že ve slečně Smetanové je cosi zrádného, stejně jako přeslazená náplň v jinak lahodně vypadajícím dortíku. Jako zksylá smetana.

„V této skupině je vás v prvním ročníku šest. Tady jsou tvé věci,“ hodila Smetanová na jednu z volných postelí svazek knih, malý kožený váček a školní uniformu – šedé šaty, čepec a černý svetr s nášivkou v podobě odznaku s krkavcem sedícím na číslici dvě. Žádné zdobené šatičky v pastelových barvách. Theresa by se zakřenila jako při pohledu na červa, kterého našla v salátu, Elfryd to ale nevadilo.

„Převleč se a dej mi své oblečení, nebudeš ho potřebovat. Pak spolu projdeme tvůj kufr, abych zvěřila, které věci si smíš nechat.“

Šaty páchly levným mýdlem a u krku škrtily. Elfryd tahala za bílý límeček, aby tuhou látku uvolnila, bylo to ale marné. Vychovatelka mezitím z jejího cestovního kufru neurvale vyndávala jednu věc za druhou. Většinou se jednalo o knihy po matce.

Taková neúcta k osobnímu vlastnictví! říkala si Elfryd.

Zástupkyně vyhodila *Pomocníka moderní čarodějky* i *Amulety a talismany: Víc než jen šutry a kamení*, stejně jako malou knížečku *Lektvary pro každou příležitost*. Postupně vyrovnala knihy do stohu, který sahal Elfryd až k bradě, ale přesto nespadol, ani se nenaklonil na stranu. Pak vytřídila i veškeré šaty. Elfryd litovala, že se jich má vzdát. Už si zvykla nenosit, co si přeje, protože naškrobená upejřpavost bohatých neumožňovala navenek projevit bezbřehou volnost její mysli, ústavní oblečení ale bylo jako věžeňská koule přikovaná ke kotníku – vyznačovalo nesvobodu a omezovalo v pohybu.

Náhle si vzpomněla, že si do boční kapsy kufru ukryla medailon od matky. Smetanová ho určitě zabaví a vrátí jí ho, až bude toto zařízení opouštět – spolu se šaty, které jí budou příliš malé a podle Theresy vyšlé z módy, a knihami, jejichž stránky dávno vybledly. To jí ale bude medailon k ničemu.

Upřeně pozorovala vychovatelčiny štíhlé bílé prsty zdobené velkým prstenem s černým drahokamem přejíždějící po jejích věcech a tak usilovně se snažila jí vnutit, ať se do kapsy nedívá, až ji rozbolela hlava. Chytla se prudce za čelo, což donutilo zástupkyni zvednout zrak.

„Hotovo,“ zabouchla kufr a nabrala do náruče vytríděné věci. „Tohle odnesu, zbytek si můžeš dát do skříně.“

Elfryd se pro sebe usmála. Možná byla náhoda, že Smetanová medailon přehlédla, možná ji vyrušil ten náhlý pohyb. Elfryd ale věděla, že síla lidské mysli je prostě kouzlo.

„Teď tě zavedu do knihovny, ať se seznámíš s dívkami. Výuka začíná pozítří a ty jsi poslední, kdo měl dorazit. Ještě tak budeš mít dostatek času poznat všechny svoje spolužačky.“

Kamenné stěny knihovny zakrývaly regály plné zaprášených svazků, mezi nimiž visely lucerny s pableskujícími plamínky a obrazy moudrých učenců, kteří byli tak staří, že museli být dozajista slavní, Elfryd ale nikoho z nich nepoznávala. Pod klenutým stropem stály tři řady stolů, u nichž v hloubavém tichu seděly roztroušené skupinky děvčat.

„Severíne,“ oslovila Smetanová muže v rohu místnosti. Ten zvedl hlavu od knihy a hra světla a stínu vytvořila na jeho ostře řezané tváři výraz nerudné knihovnice neschvalující narušení studijního ticha. „Vedu ti novou chovanku do skupiny. To je Elfryd Popelavá.“

Vychovatel si Elfryd prohlédl, jako by hodnotil nevábné zboží vystavené ve výloze nějakého laciného vetešnictví. „Ester má v prvním ročníku jen čtyři dívky, mně přivádíš už šestou. To není fér!“

„Stěžuj si Absolonovi,“ pokrčila rameny Smetanová. „Když už jsi zmínil Ester, kde je? Dala jsem jí na starost má děvčata, než se vrátím.“

„Myslím, že je vzala pomáhat při přípravách na Zahajovací shromáždění. Nemusíš se strachovat. Je s nimi Roslan i Oliver. Žádná ti neuteče.“

„Raději si to ohlídám.“ Slečna Smetanová se otočila k odchodu a pak, jako kdyby si na něco vzpomněla, se k Elfryd sklonila. „Věřím, že se rychle skamarádíš a že všechno půjde hladce.“ Elfryd věřila v kouzla, ale tomu, že na Krkavčím vrchu půjde všechno hladce, věřit nedokázala.

„Srdečně vás tady vítám, slečno Popelavá,“ pronesl vychovatel obřadně, avšak ani se špetkou srdečnosti. „Jmenuju se Severín Novara a ode dneška jsem váš vedoucí vychovatel. Všechny problémy budete řešit se mnou a je především ve vašem zájmu, aby žádné nenastaly. Nesnáším sekanou, ještě víc mi ale vadí neukázněné děti. Takže očekávám, že se budete chovat předpisově, jinak nadělám sekanou z vás. Děvčata z prvního ročníku sedí támhle u toho stolu,“ ukázal ke skupině pěti dívek ve stejném ústavním oblečení, v němž vypadaly jako herečky na jevišti nějakého zapomenutého divadla. „Podrobnosti o zdejších pravidlech se dozvíte zítra. Teď se připojte k ostatním.“

„Další do naší skupiny?“ ušklíbla se dlouhovlasá blondýna s lebabyle uvolněným čepcem, jen co se Elfryd přiloudala k jejich stolu. „To jsme nadšené.“

„Nech toho, Samanto,“ okřikla ji dívka s kulatým obličejem rámovaným hnědými vlasy končícími pod bradou. Tvář měla tak bílou, že by lecjaký poeta mohl otrěpaně pravit, že vypadá jako alabastrová socha, to by ovšem museli mistři sochaři ponechávat svým dílům i rysy méně lichotící váženým předlohám, jako byl dívčin velký zahnutý nos. „Pojď, posaď se k nám. Já jsem Marta.“

„A já Birgit,“ natáhla k ní ruku dívka, jíž by si Elfryd lehce spletla s klukem, nebýt jemného zvonivého hlasu. Čepec měla zmuchlaný na stole před sebou a všem tak odhalovala své nakrátko ostříhané vlasy.

„Tohle je Havrana a Elvíra,“ představila Birgit zbylé dvě dívky.

Havrana jí přátelsky pokynula hlavou obalenou dlouhými zrzavými kadeřemi zvýrazňujícími její pihovaté tváře. Za kulatými obroučkami brýlí se jí leskly oči pichlavé jako bodláky. Elvíra, dívka tak nevýrazná, že vypadala jako duch, jen zvedla koutky úst v náznak nesmělého úsměvu. Jestli Marta byla bledá, tak Elvíra byla průhledná. Elfryd měla skoro strach k ní promluvit, aby ji proud slov nerozfoukal po místnosti jako vítr kupu písku.

„Já jsem Elfryd.“

„Hezké jméno,“ poznamenala Marta.

Elfryd se s povzdechem posadila na konec lavice. „Vždy jsem věřila, že jméno předznamenává člověku jeho osud. Když teď vidím, kde jsem skončila, myslím, že máma udělala při jeho výběru dost nešťastnou volbu.“

Elfryd zalezla pod tenkou příkrývkou, dlouho se jí ale nedařilo usnout. Postel byla tak tvrdá, že mohla spát klidně na zemi, a chodidla vyčuhující z deky si nedokázala zahřát, ať je o sebe třela sebevíc. Venku krákali krkavci doprovázeni fučením meluzíny, jež se opírala do stromů v hradní zahradě, takže se za mřížemi v oknech kývaly ze strany na stranu jako malátné přízraky.

„Je to tu strašidelné,“ špitla Marta z postele u okna. Až k Elfryd bylo slyšet, jak jí drkotají zuby. „Proslýchá se, že je Krkavčí vrch prokletý.“

Vždy, když Elfryd čítávala o všemožných kletbách, démonech a zlých duších, její fantazie vytvářela obrazy hrozných nestvůr s rohy a planoucíma očima. Dnes se ale přesvědčila, že to vše se může ukrývat i v zasmušilé tváři ředitele výchovného ústavu.

„Jedna holka z druháku mi říkala, že tu na ni občas mluví sochy,“ zašeptala Birgit.

„Jistěže na ni mluví sochy,“ otočila se Samanta v posteli na bok a přitáhla si přikrývku až ke krku. „Polovina holek tady jsou blázni. Vidí, co jim umožňuje jejich chorá mysl.“

Elfryd si vzpomněla, co jí v umývárně o Samantě prozradila Marta. Dostala se do ústavu, protože se jí vlastní rodiče báli. Umírala kolem ní zvířata nebo vznikaly nečekané požáry. Jako by chtěla tyto pověsti přiživit, pohrávala si v nestřežených chvílích se zápalkami, které se jí podařilo uchránit před vtíravými prsty slečny Smetanové.

„Vždyť ty sama máš chorou mysl,“ promluvila do nastalého ticha Havrana.

„Na mě sochy nemluví.“

Elfryd si natřepala polštář. *Copak došlo peří, že ho někdo vycpal kamením?* „Asi se s tebou nechtějí bavit.“

Elvíra ležící vedle ní se zachichotala. „Nedivím se jim. Samanta má nepřátelskou povahu.“

„Kvůli naší povaze jsme tu všechny,“ podotkla Havrana. Ležela s rukama pod hlavou a očima upřenýma do stropu. „Mé vnímání světa připadalo jednoduchým lidem v mém okolí jako bláznovství. Mně zase jejich přízemnost přijde jako hloupost. Proto jsem tady. Hlupáci si mě spletli s bláznem.“

„Možná to nebyli zas takoví hlupáci,“ usmála se Marta.

„Možná ne. Možná tu ze mě skutečně vychovají to, co chtějí doma mít – dámu bavící se jen o počasí nebo o módě. Protože ve skutečnosti jsem tady hlavně proto, že jsem vysoce postaveným rodičům dělala ostudu svou přehnanou upřímností.“

Elfryd pocítila k Havraně vlnu náhlé sympatie. „Nemůžeš být upřímná ve společnosti, kde nikdo jiný upřímný není. To zaručeně dopadne špatně.“

Havrana zamyšleně přikývla.

„Proč jsi tu ty, Marto?“ vyzvídala Elfryd.

Marta si povzdechla. „Já chci být objevitelkou. Pronajmout si velkou zaoceánskou loď a plout do dálek hledat nové světy. Rodiče mi vždy říkali, že už je vše objeveno. To si ale myslí každá generace, než dojde k novému objevu. Jenže moje představy a sny neodpovídají představám rodičů. Párkrát jsem kvůli tomu utekla z domova. Tak jsem skončila tady.“

Elfryd by Martu na první pohled na objevitelku netipovala. Zdála se nesmělá, až zakřiknutá, podle zkušenosti s poradcovým zrcadlem ale věděla, že vnější znaky nemusí nutně odhalovat pravou vnitřní povahu.

„Taky odmítám být nafintěnou holčičkou v hezkých šatičkách,“ pronesla Birgit. „Doma nosím pánské oblečení, a když jsem se ostříhala na krátko, naši šileli. Nakonec mě odvezli sem. Nechápu, proč mě nemůžou nechat být samu sebou. Chci lézt po stromech a prohánět se na koni, ne malovat a vyšívát. Jednou se naučím šermovat a budu se nechávat najímat na nebezpečné výpravy. To jsou zase mé sny a představy. A já je nikdy nenechám vyblednout.“

„Vypadáš jak trouba,“ zamumlala Samanta. Sama si prsty pročísla své dlouhé blondaté kadeře. „A jsi trouba. Představy mají smysl, jen pokud můžeš doufat, že se vyplní. Jenže to se nestane. Ne v tomhle světě a ne nám.“

„Co je to za hloupost?“ zvedla se Elfryd na loktech. „Představy mají smysl vždycky, protože v tobě povzbuzují snahu. A proč by se nemohly vyplnit? V tomhle světě a zrovna nám?“

Elvíra rozespale zamrkala. „Protože jsme na Krkavčím vrchu. Tady se sny neplní.“

„Když člověk hledá v životě něco důležitého, nesmí to vzdát, dokud to nezíská nebo si neuvědomí, že už to dávno má,“ pronesla Elfryd zatvrzele.

„Máš pravdu,“ spustila Marta nohy z postele. „Jdu hledat teplejší ponožky.“ Za chvíli bylo slyšet, jak se přehrabuje ve skříni.